

HØST ØST-REISEN 1998

Forfattere: Mattias Grahn (uke 1), Linus Kaisajuntti, Jonas Pilblad, Rikard Gunnarsson, Henrik Tryggesson og Mattias Nordin (uke 2).
Reiseberetningen avsluttes dette år med en del sitater og hendelser satt i pennen av CeGe Berm og Janne Dahlgren.

Första veckan

Gillar du orientering, nya upplevelser, öl och go stämning? Häng med på Höst-Öst!

Start med Småland och Blekinge

Smålandskavlen i Burseryd. Här började resan för mig och flera av de andra Höst-Ost-resenärerna. Avfärden blev lite försenad, vilket lätt kan hända när man skall åka från en OL-tävling... Vi hälsade på varandra, en del rutinerade legendarer, några halvvana och jag med några till, debutanter. Efter en hektisk vecka hade jag inte hunnit föreställa mig så mycket vad som komma skulle, men väl i bussen byggdes förväntningarna upp. Mycket orientering skulle det bli. Resor. Och så öl. Undrar just hur den skulle smaka i Vitryssland? Det regnar när vi beger oss, men vi är ju på väg söderut, så där blir det väl vackert väder?! "Pschfff..." Ljudet av första ölen som öppnas hörs från "Träsket" bak i bussen - och jag känner att nu är vi på väg!

Bussen stannar till vid Restaurang Villa Oscar i Karlskrona och här väntar en välkomponerad Östersjöbuffé på oss. Max från Åhus Strand presenterar Arne - svensk mästare i dragspel - som drar några låtar för oss. Tempot är väl inte direkt högt, så sången låter inget vidare. Buffén smakar gott och den kryddas av Max kommentarer och fräckisar. Snart tar Peo till orda och manar oss att skynda på. För att vi skall lära känna varandra bättre, skall vi åka i en buss i stället för två. Bussen rullar ner till Stena Line, där lättklädda flickor jobbar för fullt, både på och utanför dansgolvet. Jag skulle bo med Orintotriön, som inte ville bo med mig, för de smet snabbt sin väg och låste in sig på sin hytt. Men jag hittade dem snart i Taxfree, köpandes magmedicin.

Dansshow och lite senare passade de som ville på att svänga runt sina lurviga. I Gdynia

skiner solen och en liten öststatsbil klarar sig precis ifrån att bli satt på ända. Johan "The President", samlar flocken och det är dags att knö sig in igen.

Wingstedt och Engstrand i topp

I Träsket är det ormgrup och en kladdig banan dyker upp. Var har den varit? Katarina håller låda. Efter några PP rullar bussen fram över en knölig väg av kullersten och vi har hamnat strax utanför Ostroda. Fem minuters uppvärmning innan det blev gemensam start i ett våldsamt tempo. Först några slingor i kuperad bokskog och sedan slutdel i lika fin, tuff terräng. Natt-NM 2:an Wingstedt och nyblivna SM-nattdrottningen Engstrand visar att formen har hållt i sig. Några passar på att ta ett dopp i den intilliggande sjön, och vi andra badkrukor har tur - vi körs till dusch. Varmvatten dessutom! Sallad och rödbetsjuice avslutas med en högtidlig priscermoni. Vi lämnar detta som Peo uttryckte det "välskötta revir i OL-sammanhang" för att ta oss till den Vitryska gränsen.

En mindre i bussen...

Fest på G? Vi har den "bakom bussen" föreslår någon på knackig norska, men det övriga partyfolket stannar kvar på insidan. Janne försöker få i gång en intervjuserie i bussen, men tystas snart ner. Efter tre timmar i tullen underhåller vi oss med att studera en vilsen liten mus som kutar fram och tillbaka mellan Polen och Belarus. Bjørn som inte har något visum tar en tur åtta mil tillbaka till närmsta by. Så här berättar Bjørn själv om sitt lilla äventyr: "... .."

Vitrysk middag

Vi anländer runt tre till Grodno. Vi vaknar till fint väder och idag står underbar platt "Hökensås-terräng" på programmet. Lika

underbart var det väl inte för alla, t ex lyckades Hannes fastna en bra stund i det enda träsket som fanns på kartan. Peo har i och med tävlingen orienterat i 70 (!) länder. Inte illa! Efter målgång väntar varmt te som tillagats i en kittel över öppen eld.

Varmdusch (igen) och sen snabb middag. Vi växlar svart hos Jens, som har flera miljoner i pungen. Nu var det dags för sightseeing, som det inte blev så mycket av, men den som lyssnade fick lite historia om Grodno av en Vitrysk dam - tolkat av Herr Rogovski. En del köpte champagne, medan Juha Mieto-look-alike-Wingan köpte billig vodka. På hotellet väntar långbord och dans. Vi äter - dansar - och äter igen. Det är bugg och discodans som gäller och kung på dansgolvet är utan konkurrens Kopland. Peo testar specialitén vodka/tomatjuice - grinar - och säger "fy f-a-eeen". En del drar ut på byn, medan jag föredrar sängen.

Pass två i Belarus. Det regnar och blåser - men klart vi skall ut.. En lite kortare distans - men mjukt underlag och grön karta gör det väl så jobbigt. Jag kommer upp Rikard med två minuter och vi har sällskap i slutet av banan där vi korsar fel stig och tappar tid. Även idag väntar varmt te efter målgång. Innan vi lämnar är det prisutdelning igen och Peo får chans att dela ut lite specialpriser... Några timmar senare än beräknad skall vi åka - men var är CeGe's pass?...

Som tur skämtar bara den gamle veteranen och vi kan börja dra oss mot Polen igen. Vello har dykt upp med bussen vi lämnade i Karlskrona och för de som ville, gick det att få lite mer utrumme. Vi delas upp i den "roliga" och den "oroliga" bussen (hur det skall tolkas - om det skall läsas på norsk eller på svenska får var och en själv avgöra!

Vila fläktremmen

En av bussarna behöver vila fläktremmen en timme och då smyger några iväg och hugger en pizza. Själv blir jag bjuden på jättegod panpizza och äter med god aptit tills ägaren till den kommer och hugger den framför näsan på mig. Jag blir tvungen att tugga i mig mackpizza istället. Visst var det Håvard's pizza - men vadå - han var ju resans slagpåse hade ju Johan sagt... Exakt när bussen är

startklar sticker den med en rivstart, så vi som får våra strips en halvminut sent får motvilligt sätta oss i "den andra" bussen. Det var ingen rolig historia...

Vi missar resmålet med ca 12 timmar, men anländer lagom till frukost vid åttatiden. Några hade sovit gott på bussen för de drog ut på stan L'vov, men jag går i däck. Det regnar ute och är lite kyligt inne, så jag myser verkligen under mitt varma, tunga täcke.

Vi har fått en fin skiss av de Ukrainska arrangörerna, men det är lite svårt att hitta till start för några av oss. Alla var väl inte 44 minuter sena... ..men lite bråttom fick vi. Dagens tävling var tuff. Bokskog, som var kuperad och med ett mjukt lövunderlag gjorde att benen blev rejält möra. Kartan var ett mästerverk. Den stämde väl inte alltid perfekt, men ett mästerverk efter förutsättningarna, den var gjord utan flygfoto med bara ett vitt papper som grundmaterial. Det var rejäla raviner och en del vägval och jag minns speciellt att jag valde fel vid ett tillfälle. Märkte då att den gamle räven C-H, valde ett bättre vägval än mig och jag blev tvungen att öka farten för att komma först till skärmen. Det är ju lite prestige, fast det bara är träning. Eller just det - det fanns inga träningar på Höst-Öst - det är bara tävlingar. Det är årets mest seriösa oseriösa tävlingar som någon uttryckte det, och det stämmer väl ganska bra. Wingan dominerade som vanligt, även om Tibro-Thomas var mest sugen på förstaplatsen.

På hotellet väntar "dusch". Varmt vatten men ingen duschslang. Det var bara att försöka tränga sig ner under kranen i badkaret och tvätta så gott det gick. En Ukrainatoalet håller inte lika hög standard som en vitrysk, men det var helt OK, bara man kommer ihåg det där med att fixa papper att putsa baken med. Gänget som sprang på stan när vi andra sov går nu snyggt prydda i färgglada clownmasker. Så var det dags för OL-party igen. Ett gäng söta ukrainskor dyker upp och tillsammans med kökspersonalen bjuder de in oss till ringdans och diverse lekar. Det serveras öl på fat och vi har det bra.

Mattias Grahn

Vecka 2 (nya skribenter)

Budapest

Efter noggrant övervägande beslutade vi, Rikard Gunnarsson, Henrik Tryggesson, Jonas Pilblad, Linus Kaisajuntti och Mattias Nordin, oss för att endast delta under vecka 2 på 1998 års Höst-Öst. Denna vecka verkade lite trevligare plus att det blev några nya OL-länder för oss alla och inte minst Venedig-OL som enligt envisa rykten skulle vara det sista någonsin. Om det nu blir så eller det bara var ett sätt att försöka få ytterligare några deltagare återstår att se.....

Efter en trevlig flygresan anlände vi ganska sent på kvällen till Budapest och anslöt oss till de ävriga, numera garvade, Höst-Öst deltagarna. Kvällen var sen och morgondagens tävling lång och hård så vi sköt upp Budapests nattliv till dagen därpå. Efter ett desperat letande efter någon "bra" film på TV somnade vi, för att vara Höst-Öst, någorlunda tidigt.

Lördagens tävling skulle gå i närheten av 1996 års Spartacus Cup-karta och efter Rikard G's fantomlopp på söndagen det året så seglade han upp som storfavorit till årets totalseger. Herrseniorerna skulle få en tuff dag med en 14 kilometersbana så jag förmodar att så var fallet överlag. För egen del kände jag mig i hyfsat slag löpmässigt men det visade sig att terrängkänningen från 96 inte var till så stor fördel. Det bomrades friskt kan jag meddela men den numera norske "skogshuggaren" Emil Wingstedt visade ingen svaghet utan var klart bäst av svenskarna. Dock en liten bit efter den ungerske suveränen Gabor Domonyik. I damklassen var Annika Björk steget efter en ungerska men Emma Engstrand gjorde även hon ett stabilt lopp. I övrigt hänvisar jag till resultatlistan.

Efter en lång hemresa var det dags för årets höjdpunkt. Legendarårsmötet. Till oss blivande legendarers lycka delades i år inte bussarna upp efter legendarvis utan vi kunde smygkika lite på de tuffa prov som väntade oss.

Lite vila och en tid framför spegeln gjorde att man kunde gå ner på årets legendarmöte utan

att känna sig alltför sunkig. En god middag med ett otal landskapssånger följdes av årets legendarutnämning. Efter att ha hävt en LÄTTÖL, inköpt av legendarordförande Thysell (han borde avsättas med omedelbar verkan), invaldes ytterligare ett antal personer i den underbara legendarklubben. Vilka det var får du fråga någon med lite bättre koll på saker och ting än jag.

Budapests nattliv var nästa punkt på programmet. Efter att ha följt tjejernas råd hamnade vi mitt i centrum men något diskotek syntes inte till på långa vägar. När vi, efter att ha varit tvungna att muta ett par biljettvakter som troligtvis annars skulle ha hållt Pilblad som gisslan i några år, till slut fick ur några brudar vart man skulle bege sig för att ha roligt i budapestnatten bar det iväg med taxi till ett gammalt slott som numera var ombyggd till disko. Detta visade sig vara en riktig höjdpunkt. Ett disko i tre våningar och för en gångs skull var det mer tjejer än killar. Rikard G och Mattias G kunde dock inte samsas utan var tvungna att satsa på samma tjej. Båda fick dock stå där med svansen mellan benen när bruden bara vände på klacken och gick, två drinkar rikare... ..
Efter att ha glidit omkring några timmar på detta ställe fick vi av Mattias N reda på att anledningen till det stora tjejantalet var tre busslaster med jugoslaviska tjejer på klassresa. När de senare åkte hem så var ovan nämnde kille lite nedstämd... ..vilket han i och för sig inte var helt ensam om.

Något tung i huvudet vaknade man med ett leende på läpparna för nu var det åter dags för tävling. En stabil frukost på Hotel Garden gjorde att kroppen vaknade och på väg mot TC så var humöret på topp. Tyvärr så var inte vädrets makter riktigt med oss denna helg så superstället lämnades definitivt inte hemma. Det visade sig vara något lättare denna dag och det verkade som om "juniorerna" lärt sig ett och annat av gårdagen. Men vad hjälper det när vecka 2:s stälman Henrik Tryggesson har blivit frisk, gör ett mycket starkt lopp och tar hem etappsegern före både Domonyik och Wingstedt. Sammanlagt så blir dock Wingstedt bäst av svenskarna med en andra plats följt av Tryggesson på 5:e plats. Damklassen tas hem av en ungerska tätt följt

av svensk orienterings stora damlöfte Emma Engstrand, som för övrigt är skogsports, nr1/99, utvikiningsflicka. Även en annan av skogsport utvikiningsflickor från oktober-numret -98 Agnes Simon upptäcktes nu glatt av pojkar i juniorgänget och dagens etappsegrare erhöll givetvis första pris i form av sätet bredvid henne...

Efter loppet var det bara att försöka skramla ihop lite pengar till mat och sedan ta farväl av Ungern för en skön bussresa mot Jugoslavien.

Vad sa Janne Dahlgren om Budapest? - Jag tror jag har bott med Jens Kristian denna helg. Jag har dock bara sett honom i rummet 2 timmar sammanlagt. Mellan 5 och 6 varje morgon....

(Rapporten sier av en eller annen grunn ikke noe om de to dagene i Beograd, Jugoslavia.)

Kroatien

Gränspasseringen mellan Jugoslavien och Kroatien gick helt enligt Peos planer och vi ankom till Zagreb i för Höstöst mycket god tid. Vår kroatiska värd hade fixat middag på ett steakhouse, och vilken middag det blev! Det dukades fram fat med diverse läckerheter där till och med bruna bönor som i vanliga fall inte är någon festmat förvandlades till rena paradiset. Ölet var bryggt i husets eget bryggeri och kunde fås i olika varianter, ljust för juniorerna och mörkt för de rutinerade.

Mätta och belåtna satte vi oss i bussen igen och fick en kort guidad tur genom Zagrebs centrum. Liksom i Jugoslavien märkte vi inte mycket av det krig som drabbat landet. Väl framme på hotellet var de flesta ganska trötta och vad jag vet så var det ingen som testade stadens nattliv så det får vi ta ett annat år. Juniorerna och evigt unge CeGe Berm körde en klassisk lek: Sanning eller konsekvens. För er som aldrig lekt denna lek så går det ut på att någon ställer en fråga till en annan som han/hon måste svara ja eller nej på. Om man inte vill svara får man välja konsekvens istället och får då göra något som de andra bestämmer t ex krypa fram och tillbaka i hotellets korridor - naken.. Som ni säkert förstår så var det inga snälla frågor och till och med CeGe verkade tycka det var lite

pinsamt ibland. Dubbla tävlingar dagen efter och det var dags för lite välbehövlig sömn.

Första tävlingen, i närheten av Zagreb, var kortdistans och gick i kuperad bokskog. Regnet som föll gjorde stigarna till rena lervällingen och tävlingen blev trots den korta distansen ett riktigt kraftprov. Perfekt TC där vi kunde byta om under tak och sedan direkt efter målgång gå in och spisa lunch i restaurangen. Ris och panerad ost, kanske lite ovanligt fast mycket gott enligt min mening.

Bussresan till nästa tävling gick på slingriga vägar genom vackra bergstrakter men tyvärr fortsatte regnet att ösa ner och sikten var inte speciellt bra. Den kroatiska värden påstod att det alltid regnade i bergen vid den här årstiden och det förstod vi på eftermiddagstävlingen där stigarna förvandlats till bäckar. De kroatiska deltagarna imponerade och visade att de kan bli ett stort OL-land i framtiden. Dock rådde de inte på skåningen Henrik "terminator" Tryggesson som dominerade totalt i Kroatien och för övrigt under hela andra höstöstveckan. Vi noterade också att Peo var sist av alla i mål. Mörkret hade lagt sig och vi hade precis börjat organisera skallgångskedja när vår reseledare stövlade in blöt och frusen. Vi vet alla att Peo har rekordet i antalet OL-länder men nu verkar det som om han satsar på natt-OL-länder i stället.

På väg mot adriatiska havet var stämningen på topp och drickan flödade. Jonas Pilblad sjöng för full hals till Frodes gitarrslingor medan CeGe berättade om gamla höstöstäventyr.

Slovenien

Vi reser nu mot Slovenien och vissa av oss fick en liten rysning av nervositet när bussen vägrade starta vid tullen. Men väl iväg sköt stämningen snabbt i luften när flaskorna öppnades och Frode på gitarr fick bussen att utbrista i sång med Anna Danielsson och Jonas Pilblad i spetsen. Vi anlände till hotellet APOLLO i badorten Portoroz 21.45 med en måltid som gav oss styrkan att sedan gå ut på pub för dans. Puben var inte speciellt överbefolkad men vi tog i sann Höst-Östade över och röjde loss. Terje Taliban bjöd några

juniorer på öl med motiveringen att vi räddat hans liv i Budapest när vi tog med honom hem från diskot.

Då var det dags att testa Sloveniens skogar. Och vilken dag, med solen i ansiktet och +17 C mot kroppen. Det var hög tid att testa sommarstället för samtliga. Men ett något förvånat orienteringsfolk stod sedan vid tävlingsplatsen när de upptäckte att en viss klimatförändring hade skett på resan. Vem visste att det skulle vara 9 mil och 600 meters stigning? Men det var faktiskt ganska ironiskt när man väl tänkte efter, här stod vi i blötsnö och +1 C i våra sommarställ.

I skogen fanns det fler överraskningar eftersom det var väl nästan ingen som lyckades överlista kartans hemlighet med att vara svårläslig.

Hemkomna från tävlingen följde ett "gjutet" besök i hotellets badhus. Underbart skönt att få glida omkring därinne och slappna av i kroppen ett tag. Ett födelsedagsbarn (Eric, 40) gratulerades till sina stora förtjusning av baddräktsklädda damer. Man kan ha det sämre....

Efter en god middag följde kasinobesök. Det visade sig att de summor det spelades för inte riktigt passade våra plånböcker så nöjet blev kort för alla utom Per S som lyckades öka på sin markerbunt. Vi andra gav upp och fortsatte till gårdagens pub som idag var överbefolkad. (de hade väl hört ryktet om skandinavier dagen innan). Det blev en kanonkväll i salsans tecken och det dansades till sena timmen.

En solig dag

Ännu en solig dag med +20 C, stenig terräng, korta banor och långa tider. Så från den korta resumén måste jag nog säga att intresset låg i grottorna och dess mörka "hål" som fascinerat män i århundraden. Men när guiden försökte visa oss stalaktiter som hade formen av delfiner och elefanter och ett otal andra konstiga saker så stod vi där som frågetecken.

Vad Janne har att säga om grottorna, och jag citerar:

- Det är min fjärde grotta jag har besökt under mina år i Slovenien, inte den största, men den otvivelaktigt mest fantastiska med sina enorma "stalaktiter" och "stalagmiter" i regnbågens alla färger och uppemot 20 meter höga. För övrigt sloveniens äldsta grotta som besöktes redan på 1700-talet. Underbart helt enkelt!

Det finns hela 21 grottor att besöka i Slovenien.

En nygamal Höst-öst deltagare Katarina Kralova anlände nu, till juniorpojkarnas glädje, åter efter ett bröllopsbesök i Slovakien. Helt klart ett uppiggande inslag till kvällens salsadansande för en sista fest skulle det naturligtvis bli i Portoroz. Och om det blev, säkra rykten säger att L.Kaisajuntti blev utslängd från rummet för att sedan få sova hos flickorna på golvet. Vem var denna elaka rums kamrat?... Hursom helst kom en något förvirrad pojke från Gustavsberg sist in i bussen med ett brett leende på läpparna.

Under sömnen hördes nämnde pojke mumla för sig själva:

*Det var en ung tjej från Ukraina
Som gärna streta med beina
Så hon fick av min kropp
Tills orken sa stopp
För övrigt så hette hon Aina*

En kontroll visade att denna flicka, som var glad för att bada i badkar, dock ej ensam, hittades i Slovenien men verkligen var från Ukraina.

Nu var vi äntligen på väg mot det efterlängtrade målet Italien. Med dess hemligheter i Venedigs alla hörn.

Venedig

Venedig skall väl upplevas i nykärt tillstånd mellan hägg och syren. Knappast i mitten av november. Men ack så fel mina fördomar var. Det dryga dygn vi tillbringade på denna vattensjuka plats visade sig vädergudarna vara på sitt allra bästa humör och man kunde till slut få användning för sommarkollektionen i sin packning. Egentligen borde man känna ett visst medlidande med Venedig som går en

säker drunkningsdöd till mötes i växthuseffektens tidsålder. Men kvällen vi tillbringade på stadens glittrande gator och torg fanns det ingen tid att sörja kommande tider, utan det gällde att insupa så mycket som möjligt av den festliga atmosfären och det godomliga italienska köket. En tanke som slog mig under rekognitionsturen på lördagskvällen var att trängseln säkerligen inte skulle bli mindre under söndagens skärmletande bland vindlande gränder och kanaler.

Söndagsmorgonen började med en tidig frukost på hotell Lloyd, som låg en mil utanför ön i lagunen. Sedan bar det av med tåg till centrum. Vis av misstagen var jag extra noggrann med att införskaffa rätt biljett och framförallt med rätt stempel. Samlingsplatsen för den 21:a stadsorienteringen var som vanligt (enligt legendarerna) förlagd till västra delen av staden nära två km från järnvägstationen. För att hitta rätt väg var vi tvungna att ta hjälp av några värdsvana normmän som snirklade fram den närmsta vägen.

Det stora deltagarantalet förvånade mig. Närmare 3000 var med och gjorde arrangemanget till en festlig propaganda för orientering. Startplatsen var belägen på den berömda Marcusplatsen, en jättelik samlingsplats för turister där luften var full av kameraavtryck och duvor. Det kändes mäktigt att värma upp på denna historiska plattform, och bland japanernas fotomotiv var nog "orienteringsaction" lika frekvent som de barocka byggnaderna.

Jag hade innan bestämt mig för att springa "äckligt disciplinerat". Taktiken gick ut på att hela tiden vara fullt koncentrerad och ej hålla högre fart att huvudet hängde med benen. Det visade sig vara en framgångsrik inställning och endast halvannan minuts tidstap inkasserades på den knappt 11 km långa banan. Men jag måste medge att man varit lite hänsynlös ibland och använt armbågarna i annat än balans och pendlingsyfte. Direkt efter målgång styrde vi kosan mot hotellet, dock via ett utfodringsställe för att vara väl rustade inför den stundande hemresan.

Efter en snabb dusch på hotellet packades bussen och vi tog farväl av de lyckligt lottade som skulle åka luftburet hem och därför slapp den dygnslånga bussresa som skulle föra oss tillbaka till Norden.

Resume:

Årets Höst-Öst blev som vanligt en riktig höjare. Ett citat av Peo sen 1997 års resa:

-Jag tänker på min son när han, trots att han fått allt han önskat sig och lite till på julafton, ändå inte var riktigt nöjd. "Nu har jag ju fått allt så nu har jag inget att sträva efter längre".

Detta citat skulle mycket väl passa in på årets resa. I alla fall andra veckan för det var visst problem på första veckan. Men för oss andraveckanresenärer så har Peo återigen överträffat sig själv och gjort en fantastiskt trevlig resa. Det är tur att det finns såna som Peo som lägger ner hela sitt liv på att göra det möjligt för oss att göra det vi tycker är roligast, nämligen orientera.

Det är också tur att det finns så många trevliga personer som år efter år lägger sina besparingar på att åka på denna resa. Det är trots allt NI som läser detta som gör att resan finns över huvudetaget.

Det är också tur att O-ringen finns som gör att vi som inte har några besparingar, men väl en lovande orienteringsframtid, kan få följa med och roa oss och få nyttiga erfarenheter inför framtida stortävlingar.

Tack alla för ytterligare en kanonvecka! Vi ses på Höst Öst 1999!

*Linus Kaisajuntti
Janas Pilblad
Rikard Gunnarsson
Henrik Tryggesson
Mattias Nordin*

Citatet

- *Vi får absolut inte låta någon jäkla orientering försena oss.*

(Peo sedan en viss norrman tagit så lång tid på sig på sistasträckan på Smålandskaveln att bussen blev kraftigt försenad.)

Allan 1

Nestorn på resan, Allan 77, var ute på en tävling så länge att han missade lunchen. Ingen fara, tyckte han och meddelade att han sparar sig till middagen. Middagen kom i Nyihegraza (Ungern) när någon plötsligt kom på att Allan saknades kring matborden. Men han hittades efter en stund - inlåst i bussen. Han hade till och med försökt ta sig ut genom takluckan - men förgäves. Han utfordrades av snälla kamrater med medhavd mat.

Allan 2

Vid etapp 2 av Spartacus Cup utanför Budapest hade Allan ställt sin ryggsäck bland de övriga resenärernas på tävlingsplatsen. Allan brukar med ålders rätt vara ute i skogen länge, så även denna dag. När han kom tillbaka var ryggsäcken borta. Han letade och letade. Plötsligt dök det upp en "nypinkad" lokal ungrare ur skogen med en upphittad ryggsäck. Allan kollade. Jo, det var hans. Lite småpengar var borta. Men pass och reskassa hade han i tryggt förvar i bussen.

California Killing

Före prisutdelningen i Belgrad skulle det vara ett föredrag om naturprodukter, sades det. Det kallades California fitness (senare omdöpt till fittless) och vi tyckte alla det hela mest liknade ett pyramidspel. Efter 45 minuter skriker någon "stoppa karringen". Och så fick evenemanget ytterligare ett namn - California Killing,

eftersom samtliga inblandade fortsatte att röka ikapp. Varför måste alla orienterare röka. Fast det är ju klart, tobak är väl på något sätt en naturprodukt...

Rädd för vatten

Under överfarten från Sverige till Polen blåste det upp emot 20 meter/sekund. Ingen reagerade speciellt förutom Rose-Marie Forslund, som visade sig vara båträdd. Legendarernas boss herr Thysell ryckte ut fär att hjälpa till. Han tog tag i första bästa ur personalen och frågade: - Where is the lifeväster. Personalgubben, som pratar lika bra svenska som presidenten, gav svar och Rose-Marie var lugn.

Champis i Vitryssland

Efter tävling i Grodno i Vitryssland blev det guidning. Den avslutade på torget bland tiggande ungar. Nu gällde det att göra av med pengar. Inte till ungarna, utan helst till champagne. Vi hittade mycket riktigt champis till ett pris av 200 000 per flaska. Låter kolossalt mycket, men ärligt talat så betyder det 16 svenska kronor. Vi hade råd till några lådor!

Oh dessa tullare!

Tullen in till Vitryssland tog 2.43 timmar, en tid som kunde avkortas på två olika sätt: Dels lite snabbare och lite mer tillmötesgående av de Belarusiska tullgubbarna och dels hade det gått snabbare om Bjørn Bendiksen från Norge haft visum. Det var bara att vända för honom. Det ska dock sägas att han kom tillbaka efter lunch påföljande dag.

Ukraina

Nästa tullbesök var vid gränsen till Ukraina. Samma sorts vill-inte-arbeta-tullare även här förstås. Dessutom skulle vi skriva valutadeklarationer, som säkert

inte en jävel någonsin tittar på. Passagen tar 2,45 timmar och vi kommer så småningom fram till hotellet - ett nedlagt sanatorium i L'vov. Klockan är 7.30 och det är redan morgon. Jävla tullare!

Från +17 till +1 grad

Vi kom till Portoroz, en badort vid den Adriatiska kusten, där vi skulle stanna i tre dagar. Framme 21.45 - inte tokigt för att vara Höst Öst. I TV:n på rummet kunde vi se att det var översvämningar på alla de ställen vi passerat den senaste veckan: Vitryssland, Ukraina och Kroatien. Dessutom låg Maribor i Slovenien, en stad vi brukar besöka, helt under vatten. En promenad på kvällen visade ungefär 17 grader nere vid vattnet (vi bodde alldeles intill) och därför klädde vi oss därefter. Men nästa dags eftermiddagsrace låg nio mil bort och 600 meter upp. Där var det 1 grad varmt (läs kallt), dimma och snö på marken. Tack och lov väntade varma bubbelbad på oss hemma. Och i badbassäng (det var så kallade heta källor) grattades Eric, som fyllde 40 - mest av tjejerna.

HÖSTÖSTRESAN 1998

Sammanfattning av Janne Dahlgren

Resans VANLIGASTE

Bussfest...

Resans OVANLIGASTE

Vit dag...

Resans DYRASTE

Champagnen i Vitryssland, 200.000...

Resans BILLIGASTE

Samma champagne omräknat svenska valuta...

Resans PARHÄSTAR

Fanns längst fram i bussen, aldrig längre än 1 meter från varandra...

Resans RYMMARE

En av ovanstående som vid ett tillfälle förflyttade sig 4 meter bakåt i bussen...

Resans MISS 1

Min egen bom på första kontrollen i Vitrysslands första tävling...

Resans MISS 2

Mattias' lokala slovenska...

Resans TURGUMMA

Lotta - som inte ens var med - och som var nära att få stryk av en promenerande H 55:a i Venedig...

Resans OTURSGUMMA

Anna - som glömde sim plånbok och som till råga på allt elände inte kunde starta i Venedig...

Resans BLÅSNING

När jag själv blev lurad av Inger Glans i Budapest...

Resans ALLAN

Samuelsson...

Resans DRYCK

Lokalt öl...

Resans MAT

Kyckling i alla former...

Resans FÖRÄNDRING

+ 17 grader i Portoroz - + 1 grad och snö vid starten två timmar senare...

Resans CEEE.GEEE

Berm...

Resans "SEGARE"

De ryska tulltjänstemännen...

Resans LEGENDARISKA UTTALANDE

Ulla föreslog att vi skulle åka "vattenbåt". (Blir förmodligen ett legendariskt uttryck i framtiden)...

Resans HÄFTIGASTE

Grottan i Slovenien...

Resans "CRAZY"

Tracy...

Resans HÖJDARE

Bubbelpoolen i Portoroz...

Resans "JUNIOR"

Jonas Pilblad - snart 22 år...

Resans SOL

...sken de fyra sista dagarna...

Resans "LAURA"

Annika Björk. Hittade nästan alla sina prylar - ibland...

Resans NYKTRASTE

Sven-Erik Dahlberg...

Resans FULLASTE

Bagageutrymmet i bussen de fyra första dagarna...

Resans FLOP

De nyservade bussarna som gick sönder flera gånger...

Resans "CLOU"

Givetvis Venedigs stads-OL...

Resans MINSTA

Kartan i Belgrad, 8 x 8 cm...

Resans STÖRSTA

Per "Stora Norrland" Magnusson, 201 cm...